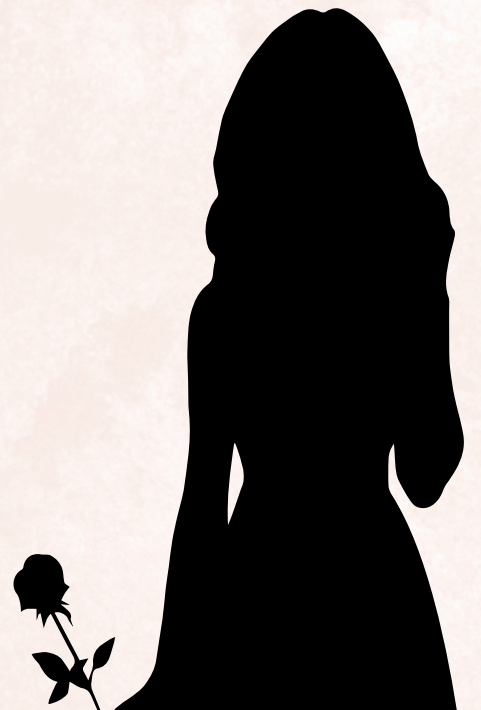

אמונתך בלילית

קבלת חובל איכיון תלם"ה - שלט מעוז באורמת

סצנה 1

רקע: פארק

אליענה, רוני, מוריה ושילת יושבות על הדשא/זולה.

אליענה: אני לא מאמינה שאנחנו כבר שלושה חודשים בתוך המלחמה הזאת.

מוריה: אליענה אבא שלך עדיין בעזה?

אליענה: לא, הוא חזר אתמול ב"ה, אבל כנראה יקפיצו אותם שוב.

שילת: אח שלי גם חזר עכשיו אחרי חודש וחצי בתוך עזה, אמא שלי זרחה מאושר כשהוא נכנס.

רוני: איך אני מעריכה אתכם, זה קשוח כשאנשים מהמשפחה מגוייסים.

מוריה: מה שלום אמא שלך באמת רוני? היא מרגישה יותר טוב?

רוני(אנחה): לא כל כך, מקווים לטוב, אבא שלי מטפל בה כל היום, מזל שלא גייסו אותו.

אליענה: כל דבר שצריך אנחנו פה בשבילך טוב?

כולם: מהנהנות.

שילת: נתפלל שה' ישלח לה כוח ובריאות בקרוב, וגם יחזיר את החטופים והחיילים שלנו הביתה לשלום.

כולם: אמן

רוני: נמאס לי המשפטים האלה

אליענה: מה?

רוני: די, כל היום אני שומעת "נתפלל" "בעזרת ה'" "חבלי משיח", עד עכשיו רק סבל קיבלנו ממנו, אני לא

מבינה למה אנשים עוד מצפים.

מוריה: רוני לא מתאים לך לדבר ככה.

שילת: צריך לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה

רוני: גם מהמשפט הזה נמאס לי, הכל סיסמאות.

שילת:טוב רוני נדבר על זה אחרי זה, יאללה אתן באות? צריך להכין ארוחת ערב לשטיין, מסכנה בעלה בעזה

והיא נשארה עם חמישה קטנטנים לבד.

כולם נעמדות

רוני: תמשיכו אני אבוא עוד מעט

אליענה, מוריה ושילת יוצאות

רוני מסתכלת למעלה: אם אתה באמת יושב שם למעלה, תשלח בריאות לאמא, ותשמור על החיילים שלנו,

אני לא מסוגלת לשמוע על עוד נופלים. אם אתה באמת מקשיב, אני מבקשת שתראה לי את זה, כי אני כבר

איבדתי תקווה.

סצנה 2

רקע: כיתה

המורה אסתר, תלמידות יושבות מולה, בניהן רוני.

המורה אסתר: וככה איוב הבין שהוא פשוט לא מבין כלום, ושהוא גם לא יכול להבין.

שבות: אבל המורה, איך אפשר בכלל להמשיך בחיים ככה אחרי כל כך הרבה אובדן

המורה אסתר: איוב מבין שגם האובדן מה' יתברך ומבדיל בין העיקר והתפל בחיים.

רוני: מה? המורה את אומרת שהמשפחה שלו זה הטפל? אנחנו אמורים פשוט לתת לה' להנחית עלינו כאלה

מכות ופשוט לשתוק?

המורה אסתר: לא רוני חס ושלום, השתיקה של איוב מבטאת כעס, מותר לכעוס, אבל צריך להבין שיש פה

מעבר.

רוני: מעבר?! מעבר לאובדן של הדבר הכי קרוב? מעבר לכאב שימשיך ללוות אותנו כל החיים שלו? איך אפשר

להסתכל בכלל על המעבר?

המורה אסתר: כשה' מתגלה אל איוב, איוב מבין שהוא כל כך קטן יחסית לקב"ה ו...

רוני: אז מה? אז בגלל שאנחנו כל כך קטנים מותר לקב"ה פשוט להשאיר אותנו ככה כואבים וללכת? להשאיר אותנו חסרי אונים ולא מבינים ובלי יכולת להבין?
 המורה אסתר: ה' הוא אבא שלנו, וגם כשהוא אומר לנו לא, אנחנו מאמינים בו.
 רוני(בצעקה): איזה מן אבא עושה דברים כאלו לילדים שלו??

(רוני יוצאת מהכיתה בסערה, שקט)

סצנה 3

רקע: פארק

רוני יושבת על הזולה, שבות מגיעה ומתיישבת לידה.
 רוני: מה, גם את באת להטיף לי כמה הקב"ה גדול ואנחנו קטנים?
 שבות: בכלל לא.
 רוני: אז?
 שבות: יש היום התנדבות בבית חולים, באתי להציע לך לבוא איתי
 רוני: אני לא יודעת, אני צריכה לבדוק שלא צריך עזרה בבית ויש לי גם שיעורי בית
 שבות: נו רוני עד מתי תתחמקי מלבוא איתי להתנדבות הזאת, אני מבטיחה לך אחריה את תרגישי כמו חדשה
 מלאת כוחות
 רוני: לא ככ מתאים לי כל העניין הזה
 שבות: כל העניין הזה? של לעזור לאנשים? את הילדה הכי צדיקה שאני מכירה, קדימה בואי איתי
 רוני: אני לא יודעת שבות אין לי ככ מצב רוח
 שבות: תקשיבי, תבואי איתי לחמש דקות, אם לא יהיה לך כף-נלך, סגרנו?
 רוני: נו יאללה כאילו שאני יכולה לעמוד בפניך.
 שבות: ישש יאללה בואי.
 יוצאות מהבמה

סצנה 4

רקע: בית חולים

רוני, שבות, דניאל, שושנה, תמר, תהילה, אמונה, חייל-נועם.
 רוני: רגע מה ממש נכנסים לתוך המחלקות?
 שבות: כן איך את רוצה לשמח את החולים? דרך החלונות?
 רוני: אבל איך מסכימים זה לא הגיוני
 שבות: איפה שצריך שמים מסיכה, אבל בדרך כלל לא צריך
 מגיעים לחדר של חייל (דגל גולני תלוי, כומתה, שלטים)
 רוני: שבות זה חייל שנפצע במלחמה?
 שבות: כן, את לא רואה שאין לו יד?
 רוני: כרתו לו את היד??
 שבות: כנראה
 מתחילים לנגן, שרים שירים וכו'
 נועם: תודה שבאתם, באמת, אתם ממש מרגשים.
 שושנה: רוצה לספר לנו קצת עליך? נשמח לשמוע
 נועם: בטח, (מחייך) אני נועם, נפצתי בהתקלות מחבלים ברפיח, כמו שאתם יכולים לראות (מרים את
 השרוול) הם הצליחו לקחת לי את היד, אבל לא את החיור.
 דניאל: וואו אחי איזה מדהים, כמה זמן אתה מאושפז פה?
 נועם: כבר כמעט חודש, ועוד מצפה לי שיקום ארוך, אבל אני מאמין בקב"ה שהכל לטובה ומודה לו שלפחות
 נשארתי בחיים.

רוני: לא הבנתי, לא כואב לך על היד שלך?!
-שבות תוקעת לה מרפק-
רוני: מה?..

נועם(מחייך): הכל בסדר, אני רגיל לשאלות האלה, החיים במחלקה מלמדים אותך להודות על מה שנשאר, לא להסתכל על מה שאיבדת, חברים שלי נהרגו באותה התקלות שבה אני נפצעתי, החיים מקבלים פרופורציות במקום הזה, עם ישראל ממשיך לחיות גם מתוך הכאב והחוסר.
דניאל: מדהים אחי, תודה רבה לך על החיזוקים, החלמה מהירה, עם ישראל חי!
כולם: להתראות
רוני נשארתי טיפה מאחורה מסתכלת בנועם
רוני: אתה באמת מאמין במה שאמרת?
נועם: מאמין בזה בכל גופי ונשמתי.
רוני(מהנהנת): רפואה שלימה, להתראות.
יוצאים מהבמה.

סצנה 5

רקע: כיתה
רוני, המורה אסתר, שבות, אליענה, מוריה

המורה אסתר: מי יודעת מה ההבדל בין התגובה הראשונה של איוב להתגלות ה' לבין התגובה השנייה
-שקט בכיתה-

המורה אסתר: רוני, רוצה לענות?
רוני(מתעוררת מהרהורים): מה? לאלא...
-צלצל-

המורה אסתר ניגשת לרוני
המורה אסתר: רוני מה איתך? את נראית לי מהורהרת לאחרונה..
רוני: לאלא אין כלום, אני בסדר גמור
המורה אסתר: טוב, אבל בכל מקרה אם תרצי לשתף אני פה לכל דבר
רוני: אני פשוט לא מצליחה להבין, שום דבר לא מתיישב לי הלב, המציאות הזאת לא מובנת לי בשום צורה
המורה אסתר: זה קשור למה שקרה בשיעור הקודם?
רוני: כן, ולא. אני מרגישה שיש לי כל כך הרבה שאלות ואין לי תשובות, אני לא מבינה איך אבא יכול כל כך לאהוב וללכת להכאיב בו זמנית.
המורה אסתר: אני מרגישה שיש פה משהו עמוק יותר ממה שאני יכולה לעזור לך בו, אני מציעה שתצאי למסע שלך, תבררי את הדרך ואני מבטיחה שבסוף תקבלי תשובות.
רוני: תודה המורה.

סצנה 6

רקע: בית חולים, החדר של נועם
רוני, נועם.

רוני דופקת בקטנה ונכנסת בהיסוס לחדר
נועם(מחייך): היי מה קורה? זאת את מהפעם הקודמת נכון?
רוני: כן קוראים לי רוני.
נועם: וואי חתיכת שם מחייב
רוני: מה?..

נועם(בחיך, קצת צוחק, מסתכל למטה): לא משנה... תגידי אתם לא אמורים לבוא בחמש? הקדמת..

רוני(בגמגום): כן אממ, סליחה שלא הודעת... אממ זה מפריע עכשיו? אני אלך אם אתה באמצע משהו
נועם: לאלא, אני שמח שבאת, בדיוק הביאו לי פה עוגיות מהבית, רוצה לטעום? מבטיח לא תתחרטי.

רוני: כן אני אשמח תודה.

(מגיעה מתיישבת, מברכת אוכלת)

נועם: אז למה הקדמת?

רוני: אז... זהו באתי לשאול אותך כמה שאלות כי אני פשוט לא מבינה

נועם: מה את לא מבינה?

רוני: אני לא מבינה אותך, את החיך, את השמחה שלך, את זה שאתה פשוט יושב פה בלי יד, בלי יד!!!

ומחייך כאילו אתה עומד להתחתן היום בערב, אני לא מבינה איך אחרי שנהרגו לך חברים מול העיניים אתה יכול לומר ב"ה, ואני סומך על ה', ותודה לו שלפחות נשארתי בחיים, אני לא מצליחה להבין את זה.

נועם: תקשיבי... רוני, נכון? אני מרגיש שיש פה משהו עמוק יותר שיושב עלייך כבר כמה זמן, ואני מבין למה המצב שבו אני נמצא והדרך התמודדות שלי מסעירה אותך, אני רוצה לומר לך משהו דוגרי אבל שבאמת תנסי להבין את העומק שלו, בסדר?

רוני: כן, בשביל זה הגעתי.

נועם: תקשיבי, ברגע שאתה מתייצב בשדה הקרב, כל הראייה משתנה, אתה עובר למצב אוטומט, אתה מנסה לתת את ההכי טוב שלך, וכל פעם מחדש אתה מבין כמה אין לך שליטה על המציאות, הכל זה הקב"ה, הקב"ה יציל אותך מפגז שיעבור מילימטר מהאוזן שלך, וכן, הקב"ה גם יהיה שם כשהחבר הכי טוב שלך ייהרג לך מול העיניים, לא משנה מה קורה, הקב"ה שם, הנוכחות שלו לא משתנה, אתה מבין שאתה נתון בידו, ובידו בלבד.

רוני: אבל איך זה הגיוני? איך ה' יכול להציל מישהו אחד ולקחת מישהו אחר? איך הוא יכול לתת מכה כזאת כואבת ביחד עם ניסים? זה לא מסתדר לי בראש.

נועם: הנהגת ה' בעולם לא אמורה להסתדר לך בראש, זאת העבודה שלנו, אנחנו מאמינים שגם הרעה וגם הטובה הם ממנו, והכל מדוייק וחלק מתוכנית שיש בה אלפי חלקיקים קטנים.

אתה מבין שאם הקב"ה שם אותך שם, אז כן, הוא גם יכול לקחת אותך משם.

רוני: וואו אף פעם לא הסתכלתי על זה ככה, האמונה נראתה לי כמו משהו שעובר מדור לדור ואנחנו פשוט חיים איתה בלי לנסות להבין אותה או לברר באמת.

נועם: המטרה שלנו בעולם הזה היא לברר את האמונה שלנו, הקב"ה לא רוצה שנהיה רובוטים שלו, הוא רוצה שנברר, ומותר לנו לכעוס, ומותר לנו לשאול, ומותר לנו לתבוע תשובות, אבל צריך מתוך אמונה, מתוך ידיעה שאנחנו שלו, הוא ברא אותנו, החיים שלנו בידיים שלו, וכל יום שאנחנו מתעוררים בבוקר כנראה שיש לנו כאן עוד תפקיד.

רוני: תודה נועם, אני עוד אמשך בבירור שלי אבל אני מרגישה שכבר קיבלתי כמה תשובות.
נועם(מחייך): בשמחה תמיד, את נראית לי נערה עמוקה, אני בטוח שתמצאי את הדרך שלך.

סצנה 7

רקע: פארק, זולה

רוני יושבת, שבות מגיעה מאחוריה

שבות: רוני, מה קורה? לא הספקתי לומר לך שלום אתמול, הלכת מהר אחרי ההתנדבות.
-מתיישבת לידה-

שבות: את בסדר? היית נראית לי אתמול קצת נסערת.

רוני: כן אני בסדר, אני חושבת שסוף סוף מצאתי קצת תשובות.

שבות: מה כזה מהר?

רוני: את יודעת, זה מסע שלא נגמר, לעולם לא ייגמרו השאלות, ותמיד נהיה בחיפוש.

שבות: אז מה הבנת?

רוני: הבנתי שיש פה משהו גדול ממני, הבנתי שאני לא מבינה, ואולי יש דברים שלעולם אני לא אבין, ושזה בסדר לא להבין. הבנתי שכל עוד אני פה- יש לי תפקיד, והשליחות שלי היא לברר את התפקיד שלי ולחיות אותו.

שבות: ואת כל זה הבנת משיחה אחת עם נועם?

